

11 Οκτωβρίου, 1996

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, ΚΑΛΛΗΣ, Δ/στές]

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΙΚΤΩΡΟΣ,

Εφεσείων - Εναγόμενος 3,

v.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, ΑΝΗΛΙΚΟΥ; ΔΙΑ ΤΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, ΩΣ ΚΗΔΕΜΟΝΟΣ
ΚΑΙ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΟΥ,

Εφεσιβλήτου - Ενάγοντος.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9042)

-
- 5 Αυτοκινητικό ατύχημα — Σύγκρουση σε συμβολή κύριου δρόμου με πάροδο — Αυτοκίνητο σε κύριο δρόμο, σχεδόν σταμάτησε για να εισέλθει αυτοκίνητο από πάροδο το οποίο ακολουθούσε ποδηλάτης, ξαναξεκίνησε και κτύπησε τον ποδηλάτη — Αμέλεια επιμερίστηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο σε 2/3 στον ποδηλάτη και 1/3 στον οδηγό του αυτοκινήτου.
- 10 Αμέλεια — Αυτοκινητικό ατύχημα — Σύγκρουση αυτοκινήτου στον κύριο δρόμο με ποδηλάτη από την πάροδο — Ευθύνη, επιμερίστηκε σε 2/3 στον ποδηλάτη και 1/3 στον οδηγό του αυτοκινήτου.
- 15 Ανήλικος — Ευθύνη ανήλικου — Αυτοκινητικό ατύχημα με ανήλικο ποδηλάτη 13 1/2 ετών — Ανήλικος, κρίθηκε αμελής ως να ήταν ενήλικας επειδή γνώριζε τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας και είχε αίσθηση γενικής ευθύνης.
- 20 Δικαιοδοσία Επαρχιακού Δικαστηρίου — Καθ' ύλην δικαιοδοσία — Αναφέρεται στην εκδίκαση και κρίση του αντικειμένου της αγωγής και συνεπώς η υπόθεση επί πλήρους ευθύνης στον καθορισμό αποζημιώσεων για σωματικές βλάβες κρίνεται στην κλίμακα της δικαιοδοσίας του όπως καθορίζεται με το κλητήριο της αγωγής.
- 25 Ποδηλάτης 13 1/2 ετών ακολουθούσε αυτοκίνητο που μπήκε από πάροδο στον κύριο δρόμο στρίβοντας αριστερά του και κτύπησε σε αυτοκίνητο που κυκλοφορούσε επί του κύριου δρόμου. Το αυτοκίνη-

το αυτό σχεδόν σταμάτησε για να περάσει το εκ της παρόδου. Ο ποδηλάτης νόμιζε ότι θα τον ανέμενε, αλλά τελικά προχώρησε και συγκρούστηκαν στη συμβολή των δρόμων.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο επιμέρησε την ευθύνη σε 2/3 στον εφεσίβλητο - ενάγοντα ποδηλάτη και 1/3 στον εφεσεύοντα - εναγόμενο, οδηγό του αυτοκινήτου. Το ποσό των αποζημιώσεων που επιδικάστηκαν τελικά ήταν £4,970, επί πλήρους ευθύνης που μειώθηκε κατά τα 2/3.

5

Ο εφεσεύων - εναγόμενος, εφεσίβαλε την απόφαση. Ο δικηγόρος του εισηγήθηκε ότι ο επιμερισμός της ευθύνης ήταν λανθασμένος γιατί ο πελάτης του δεν είχε καμιά ευθύνη για το ατύχημα.

10

Ο δικηγόρος του εφεσίβλητου - ενάγοντα με αντέφεση εισηγήθηκε αφ' ενός ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο στον υπολογισμό της ποσοστιαίας ευθύνης του πελάτη του δεν έλαβε υπόψη την ηλικία του σε αναφορά με την ικανότητά του να εκτιμά και εφαρμόζει ορθά τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας και τον έκρινε κατά το ίδιο ποσοστό ευθύνης όπως ένα ενήλικα και αφ' ετέρου ότι λανθασμένα στον υπολογισμό των αποζημιώσεων έλαβε υπόψη του τον περιορισμό της καθ' ύλην δικαιοδοσίας του μέχρι £5,000. Η εισήγησή του ήταν, πως ο Δικαστής μπορούσε μεν να κρίνει την υπόθεση της οποίας το επίδικο θέμα υπερέβαινε τη δικαιοδοσία του, αλλά τελικά να εκδώσει απόφαση μέσα στα όριά της.

15

20

25

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Το πρωτόδικο Δικαστήριο, ορθά επιμέρησε την ευθύνη γιατί ο μεν εφεσεύων - εναγόμενος είχε ορατότητα προς την πάροδο και έπρεπε να είχε δει τον εφεσίβλητο - ενάγοντα όταν εισερχόταν στον κύριο δρόμο, ο δε εφεσίβλητος - ενάγων, ώφειλε να βεβαιωθεί ότι η είσοδός του στον κύριο δρόμο ήταν ασφαλής.

30

(2) Ο εφεσίβλητος - ενάγων, άνκαι ανήλικος, ορθά του αποδόθηκε ευθύνη σαν να ήταν ενήλικας επειδή αποδείχτηκε ότι είχε πλήρη γνώση και επαρκή αντίληψη των κανόνων οδικής κυκλοφορίας καθώς και αίσθημα γενικής ευθύνης.

35

(3) Σύμφωνα με τα Άρθρα 21.1 και 22(3)(β) του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 Ν. 14/60, η καθ' ύλην δικαιοδοσία του Δικαστηρίου αναφέρεται στην εκδίκαση και κρίση του αντικειμένου της αγωγής και συνεπώς ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε την υπόθεση επί πλήρους ευθύνης στην κλίμακα της δικαιο-

40

δοσίας του, την οποία καθόρισε ο συνήγορος με το κλητήριο της αγωγής.

5

Η έφεση και η αντέφεση απορρίφθηκαν χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

10

Foskett v. Mistry [1984] R.T.R. 1,

Αλεξάνδρου ν. Λεβέντη (1996) 1 Α.Α.Δ. 420,

Βασιλειάδης κ.α. ν. Πετρολίνα (1994) 1 Α.Α.Δ. 16.

15

Έφεση.

20

Έφεση από τον εναγόμενο κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Κ. Παμπαλλής, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1993 (Αρ. Αγωγής 3078/81) με την οποία έκρινε πως ο ενάγοντας ήταν υπεύθυνος κατά 2/3 για το δυστύχημα και ο εναγόμενος κατά το υπόλοιπο 1/3 και υπολόγισε τις αποζημιώσεις σε £4.970 επί πλήρους ευθύνης.

25

Α. Μυριάνθης, για τον Εφεσείοντα.

Γλ. Ταλιάνος, για τον Εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

30

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η πορεία αυτής της υπόθεσης, και άλλων που επιλαμβανόμαστε, μας εμβάλλει σε ανησυχία κατά πόσο η προσπάθειά μας για επιτάχυνση των δικαστικών διαδικασιών καρποφορεί, ιδιαίτερα σήμερα που η εφαρμογή των διατάξεων του Άρθρου 30.2 του Συντάγματος καθίσταται επιτακτική, όχι μόνο εκ της δικής μας υποχρέωσης συμμόρφωσης προς αυτές, αλλά και αυτής που απορρέει από την Ευρωπαϊκή Συνθήκη για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που κυρώθηκε από τη Βουλή μας με τον ομώνυμο Νόμο του 1962.

40

Δεν έχουμε πρόθεση να επιμερίσουμε ευθύνες για την εξέλιξη της υπό συζήτηση υπόθεσης, που αφορά δυστύχημα που επεσυνέβη τον Αύγουστο, 1980. Η αγωγή καταχωρίστηκε τον Σεπτέμβριο 1981. Τέτοια προσπάθεια θα ήταν αδύνατη και αχρείαστη. Πι-

στεύουμε πως οι εμπλεκόμενοι σε μια δικαστική διαφορά, διάδικοι και συνήγοροι, αν επιδεικνύουν καλόπιστη διάθεση επίλυσής της θα αποφεύγεται ταλαιπωρία των διαδίκων, και προπαντός αχρείαστη αντιπαλότητα. Οι συνήγοροι, ως εκ της εμπειρίας τους, και ενόψει των εμποδομένων πλέον αρχών δικαίου, είναι σε θέση να λειτουργούν με τους διάδικους προς τη κατεύθυνση ευλόγου συμβιβασμού της διαφοράς, έτσι που να παρουσιάζονται στο Δικαστήριο μόνο οι υποθέσεις όπου εξ αντικειμένου υπάρχει διαφωνία με ουσιαστικό περιεχόμενο. Αν χρειαστεί δε οι υποθέσεις τούτες να προχωρήσουν στην εκδίκαση, τότε είναι επιβεβλημένο και επιθυμητό η δίκη να διεξάγεται απρόσκοπτα. Ενστάσεις και αντιδικίες που απλώς μεταφέρουν στο Δικαστήριο την αντιπαλότητα των διαδίκων είναι χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο και παρωχημένης εποχής.

Η έφεση που μας απασχόλησε είναι μια από χιλιάδες που χειρίστηκαν τα Δικαστήρια. Αφορά οδικό δυστύχημα χωρίς ιδιαίτερα γεγονότα ή συνέπειες που να την καθιστούν μοναδική, ή σοβαρή.

Στις 13.8.80, ο ενάγων-εφεσίβλητος, που ήταν τότε 13½ χρόνων, ποδηλατούσε στην οδό Αλκυόνης με σκοπό να εισέλθει στην Αγίας Φυλάξεως, που είναι η κύρια οδός με προτεραιότητα της οδικής κυκλοφορίας σ' αυτή, έναντι της οδού Αλκυόνης και άλλων παρόδων που καταλήγουν σε αυτή. Ο εφεσείων-εναγόμενος οδηγούσε το αυτοκίνητο του GP838 στην Αγίας Φυλάξεως. Η εκδοχή του εφεσίβλητου, όπως παρουσιάστηκε στη μαρτυρία του από τον ίδιο, ήταν πως ακολουθούσε ένα αυτοκίνητο, που επίσης οδηγείτο προς τη συμβολή των πιο πάνω οδών. Όταν το αυτοκίνητο τούτο πλησίασε στη συμβολή προχώρησε και έστριψε αριστερά στην Αγίας Φυλάξεως χωρίς να σταματήσει. Το αυτοκίνητο του εφεσείοντα, πάντοτε σύμφωνα με την μαρτυρία του εφεσίβλητου, είχε σταματήσει, περίπου στο μέσο του ανοίγματος της οδού Αλκυόνης με την Αγίας Φυλάξεως, για να αφήσει αυτό το άγνωστο αυτοκίνητο να μπει στην Αγίας Φυλάξεως. Αφού ο εφεσίβλητος το ακολουθούσε, προχώρησε και ο ίδιος χωρίς να σταματήσει και μπήκε στην Αγίας Φυλάξεως, στρίβοντας αριστερά, με πορεία προς το σχολείο του. Ο εφεσείων όμως ξαναξεκίνησε, και έγινε η σύγκρουση με το αριστερό μέρος του αυτοκινήτου του.

Ο εφεσείων, και ήταν δικαίωμά του, δεν κατέθεσε στο Δικαστήριο γιατί απουσίαζε στο εξωτερικό. Έδωσε όμως μαρτυρία ένας επιβάτης του αυτοκινήτου του, ο Ι.Θεοδούλου, ο οποίος ανέφερε πως πράγματι, όταν ο εφεσείων είδε το άσπρο αυτοκίνητο να προ-

χωρεί χωρίς να σταματά στη συμβολή των δρόμων χρησιμοποίησε το σύστημα πεδήσεως του αυτοκινήτου του και “σχεδόν σταμάτησε”. Μετά, συνεχίζει η μαρτυρία του Θεοδούλου, αφού πέρασε το άσπρο αυτοκίνητο ο εφεσείων προχώρησε. Ο εφεσίβλητος όμως βγήκε από την πάροδο, μπήκε στον κύριο δρόμο και κτύπησε πάνω στο αυτοκίνητο του εφεσείοντα.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε πως ο εφεσίβλητος ήταν υπεύθυνος κατά 2/3 για το δυστύχημα που του επεσυνέβη, και ο εφεσείων κατά το υπόλοιπο 1/3. Ο δικηγόρος του εφεσείοντα εισηγήθηκε ενώπιόν μας πως η απόφαση του Δικαστηρίου, ως προς το ζήτημα της ευθύνης, είναι εσφαλμένη γιατί ο πελάτης του δεν έχει καμιά ευθύνη γι’ αυτό. Επιχειρηματολογώντας ο συνήγορος είπε πως, ο εφεσείων οδηγούσε στον κύριο δρόμο με μικρή ταχύτητα όταν ο εφεσίβλητος βγήκε, “σαν σίφουνας”, όπως χαρακτηρίστικά είπε, από την πάροδο.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αφού ανέλυσε τη μαρτυρία κατέληξε στις πιο κάτω διαπιστώσεις. Το αυτοκίνητο του εφεσείοντα δεν σταμάτησε τελείως, όπως ισχυρίστηκε ο εφεσίβλητος, ελάττωσε όμως ταχύτητα για να επιτρέψει να μπει στον κύριο δρόμο από την πάροδο το άγνωστο αυτοκίνητο. Αμέσως μετά συνέχισε την πορεία του και συγκρούστηκε με τον εφεσίβλητο, που είχε επίσης μπει στον κύριο δρόμο χωρίς να σταματήσει. Ο εφεσείων, που είχε καλύψει μια απόσταση 22π. από το τέλος των ιχνών τροχολέδησης του μέχρι του σημείου συγκρούσεως, με ταχύτητα μόλις 5 μ.α.ω., θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει πάλιν το σύστημα πεδήσεως του αυτοκινήτου του, όταν είδε τον εφεσίβλητο να μπαίνει στον κύριο δρόμο, σε μια προσπάθεια να αποφύγει τη σύγκρουση.

Ακούσαμε με προσοχή τους δικηγόρους, οι οποίοι αναφέρθηκαν διεξοδικά στα περιστατικά της υπόθεσης και στη σχετική νομολογία. Δεν αμφισβητείται ο νομικός κανόνας που ισχύει σε γεγονότα όπως στην παρούσα υπόθεση. Ο οδηγός που κινείται σε δρόμο με προτεραιότητα μπορεί να θεωρεί ως δεδομένο ότι οδηγοί που βρίσκονται στις παρόδους, με σκοπό να μπουν στον κύριο δρόμο, θα σταματήσουν στη συμβολή. Τότε μόνο απαιτείται από τον οδηγό στον κύριο δρόμο προσοχή και λήψη προστατευτικών μέτρων, όταν του δίδεται η ευκαιρία να προσέξει, και ταυτόχρονα η δυνατότητα να αντιδράσει σε αμέλεια που επιδεικνύεται από τον οδηγό της παρόδου.

Συμφωνούμε με τη διαπίστωση του Δικαστηρίου πως ο εφεσείων και ο εφεσίβλητος ήσαν υπαίτιοι αμέλειας, και μάλιστα στο πο-

σοστό που επιμέρισε σε ένα έκαστο, για διαφορετικούς όμως λόγους. Η δική μας άποψη, με βάση τα αδιαμφισβήτητα γεγονότα και τις διαπιστώσεις του Δικαστηρίου, είναι πως ο εφεσείων επέδειξε αμέλεια για τους εξής λόγους: Η Αλκυνόνης, μολονότι θεωρείται πάροδος έναντι της Αγίας Φυλάξεως, έχει πολύ μεγαλύτερο πλάτος, με τεράστιο άνοιγμα γύρω στα 75π., στην Αγίας Φυλάξεως. Είχε επομένως ορατότητα στην Αλκυνόνης. Τούτο αποδεικνύεται και από το γεγονός πως ελάττωσε ταχύτητα, σχεδόν σταμάτησε σύμφωνα με τον μάρτυρα που κατέθεσε εκ μέρους του, για να αφήσει το άσπρο αυτοκίνητο, που δεν σταμάτησε στη συμβολή, να μπει στην Αγίας Φυλάξεως στρίβοντας αριστερά. Ο εφεσίβλητος ακολουθούσε από μικρή απόσταση το άγνωστο αυτοκίνητο, γύρω στα 10 μέτρα, κατά συνέπεια ήταν και ο ίδιος ορατός στον εφεσείοντα, που είχε ελαττώσει τόσο ταχύτητα, που σχεδόν σταμάτησε, για να αφήσει το άσπρο αυτοκίνητο να μπει στην Αγίας Φυλάξεως. Από την ενέργεια αυτή του εφεσείοντα, ο εφεσίβλητος, όπως υποστήριξε στη μαρτυρία του, υπέθεσε πως θα άφηνε και τον ίδιο να εισέλθει στην Αγίας Φυλάξεως, πράγμα που έκαμε.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε πως το αυτοκίνητο του εφεσείοντα δεν σταμάτησε εντελώς, είχε όμως σχεδόν σταματήσει. Σ' αυτό το σημείο πρέπει να αναφερθεί πως το αυτοκίνητο του εφεσείοντα άφησε ίχνη τροχοπέδησης 9π., κάτι που υποδηλώνει πως το σύστημα πεδήσεως χρησιμοποιήθηκε επαρκώς. Έχουμε την άποψη πως δεν έχει πολλή σημασία αν το αυτοκίνητο του εφεσείοντα σταμάτησε εντελώς, ή σχεδόν τελείως, όπως είτε ο μάρτυρας του εφεσείοντα. Το κρίσιμο στοιχείο είναι πως ο εφεσίβλητος, όταν είδε το αυτοκίνητο του εφεσείοντα να σταματά, όπως ο ίδιος είπε, ή έστω σχεδόν να σταματά, σύμφωνα με την μαρτυρία του εφεσείοντα, ο εφεσίβλητος σχημάτισε την εύλογη εντύπωση πως θα μπορούσε να περάσει όπως και το προπορευόμενο του αυτοκίνητο, στο οποίο ο εφεσείων έδωσε προτεραιότητα να μπει στον κύριο δρόμο.

Ο δικηγόρος του εφεσείοντα υποστήριξε επίσης πως η επιδίκαση τόκου από την ημερομηνία που καταχωρίστηκε η έκθεση απαιτήσεως είναι άδικη γιατί η διαδικασία καθυστέρησε από υπαιτιότητα του εφεσίβλητου, που προέβη, σε αργό στάδιο, σε τροποποίηση της εκθέσεως απαιτήσεως, με την οποία και αυξήθηκε η αξίωσή του. Δεν προτιθέμεθα να επέμβουμε ούτε σ' αυτό το μέρος της πρωτόδικης απόφασης. Η αίτηση τροποποίησης, που υποβλήθηκε από τον εφεσίβλητο, έγινε αποδεκτή. Μάλιστα, το επιδικασθέν ποσό στην απόφαση δηλώνει και την ορθότητά της, εφόσον αγγίζει το όριο δικαιοδοσίας του επαρχιακού δικαστή, που δίκασε την υπό-

θεση. Το Δικαστήριο λειτούργησε μέσα στα πλαίσια και τους σκοπούς του Νόμου, καθώς επίσης και της διακριτικής του ευχέρειας.

Αντέφραση:

5

Εισηγήθηκε ο συνήγορος του εφεσίβλητου πως ενόψει της ηλικίας του κατά το χρόνο του δυστυχήματος, μολονότι θα μπορούσε να κριθεί υπεύθυνος συντρέχουσας αμέλειας, εντούτοις, στον υπολογισμό της ποσοστιαίας ευθύνης του θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη η ηλικία του, σε αναφορά με την ικανότητά του να εκτιμά και εφαρμόζει ορθά τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας, και να μην κριθεί κατά το ίδιο ποσοστό ευθύνης όπως ένας ενήλικας, αν βρισκόταν στη θέση του. Φαίνεται πως τέτοια αρχή υιοθετήθηκε στην Αγγλική υπόθεση *Foskett v. Mistry* [1984] R.T.R.1 (C.A.), στην οποία γίνεται απλή αναφορά, χωρίς να εφαρμόζεται, στις Π.Ε. 8452 και 8463 *Άδωνης Αλεξάνδρου ν. Άντρος Λεβέντη*, 24.4.96. Δεν εγείρεται όμως τέτοιο θέμα στην παρούσα υπόθεση για συζήτηση και κρίση, επειδή αποδείχτηκε, με τη μαρτυρία του ίδιου του εφεσίβλητου, πως οδηγούσε ποδήλατο για 7 χρόνια πριν το δυστύχημα, και δέχτηκε πως είχε πλήρη γνώση και επαρκή αντίληψη των κανόνων οδικής κυκλοφορίας, καθώς και αίσθημα γενικής ευθύνης. Επέδειξε αμέλεια γιατί, έστω και κάτω από τις περιστάσεις, που παραθέτουμε πιο πάνω, όφειλε να βεβαιωθεί πως η είσοδος του στον κύριο δρόμο ήταν ασφαλής.

25

Ο δικηγόρος του εφεσίβλητου υποστήριξε επίσης πως το ύψος των αποζημιώσεων, £4.970, που υπολόγισε το πρωτόδικο Δικαστήριο στη βάση πλήρους ευθύνης, που μειώθηκε κατά 2/3, το ποσοστό συντρέχουσας αμέλειάς του, είναι έκδηλα ανεπαρκές. Ο συνήγορος διατείνεται πως το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε γιατί στον υπολογισμό των αποζημιώσεων έλαβε υπόψη του και τον περιορισμό της καθ' ύλην δικαιοδοσίας του, μέχρι £5,000, ενώ όφειλε να υπολογίσει το ύψος των αποζημιώσεων, στο οποίο δικαιούται ο εφεσίβλητος στη βάση πλήρους ευθύνης, και αυτό κατά την εισήγηση του συνηγόρου είναι £7,000, και μετά να εκδώσει απόφαση μέσα στα πλαίσια της δικαιοδοσίας του, λαμβάνοντας υπόψη το ποσοστό ευθύνης του εφεσίβλητου. Με δυο λόγια η θέση που προτείνει ο συνήγορος είναι πως ο δικαστής μπορεί μεν να κρίνει υπόθεση της οποίας το επίδικο θέμα υπερβαίνει τη δικαιοδοσία του, αλλά τελικά εκδίδει απόφαση μέσα στα όριά της.

40

Έχουμε την άποψη πως η εισήγηση αυτή είναι νομικά εσφαλμένη. Τα Άρθρα 21.1 και 22(3)(β) του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960, 14/60, προβλέπουν τα εξής:

- “21.-(1) Το Επαρχιακόν Δικαστήριον, τηρουμένων των διατάξεων του Άρθρου 19, θα έχη πρωτόδικον δικαιοδοσίαν ίνα ακούη και αποφασίξη οιανδήποτε αγωγήν συμφώνως προς τας διατάξεις του Άρθρου 22 οσάκις - .....” 5
- 22.- 10
- (3) Έκαστος Πρόεδρος Επαρχιακού Δικαστηρίου, έκαστος Ανώτερος Επαρχιακός Δικαστής ή έκαστος Επαρχιακός Δικαστής μόνος, θα έχη αρμοδιότητα να ακούη και αποφασίξη - 10
- (α) 15
- (β) Οιανδήποτε αγωγήν, πλην εκείνης εις ην εφαρμόζεται η παράγραφος (α) του παρόντος εδαφίου, εις την οποίαν το αμφισβητούμενον ποσόν ή η αξία της επιδίκου διαφοράς δεν υπερβαίνει προκειμένου μεν περί Προέδρου ή Ανωτέρου Επαρχιακού Δικαστού τας δέκα χιλιάδας λίρας, προκειμένου δε περί Επαρχιακού Δικαστού τας πέντε χιλιάδας λίρας.” 20

Είναι έκδηλο από τη φρασεολογία του νομοθετήματος και υπογραμμίζουμε τις δυο κρίσιμες λέξεις, μα και την ενυπάρχουσα νομική λογική, πως η καθ’ ύλην δικαιοδοσία του Δικαστηρίου αναφέρεται στην εκδίκαση και κρίση του αντικειμένου της αγωγής. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να κρίνει υπόθεση όπου το επίδικο θέμα υπερβαίνει την εκ του νόμου καθορισμένη δικαιοδοσία του, και βέβαια η απόφαση θα είναι μέσα στα πλαίσια αυτής της δικαιοδοσίας. Η κλίμακα της αγωγής ορίστηκε £3,000-5,000, και μάλιστα μετά από τροποποίηση κατώτερης κλίμακας. Ο καθορισμός της κλίμακας είναι συνέπεια της αξίωσης, όπως διατυπώνεται στην έκθεση απαιτήσεως. (*Βασιλειάδης Αθηνόδωρος κ.α. ν. Πετρολίνα*, (1994) 1 Α.Α.Δ. 16).. Η αγωγή ήχθη και εξεδικάσθη από Επαρχιακό Δικαστή, εφόσον ο δικηγόρος του ενάγοντος εφεσίβλητου καθόρισε την απαίτησή του. Στην έκθεση απαιτήσεως αξιώνονται αποζημιώσεις επί πλήρους ευθύνης, σε κλίμακα που καθόρισε ο συνήγορος, και η υπόθεση εξεδικάσθη από δικαστή που είχε αυτή τη δικαιοδοσία, σύμφωνα με το Άρθρο 22(1)(β) του περί Δικαστηρίων Νόμου. Η πρόταση του συνηγόρου, στην οποία αναφερόμαστε πιο πάνω, θα καθιστούσε τον καθορισμό της καθ’ ύλην δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου από το Νόμο γράμμα κενό. 25 30 35 40

Ενόψει των ανωτέρω η έφεση και η αντέφεση απορρίπτονται χωρίς οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

5

Η έφεση και η αντέφεση απορρίπτονται χωρίς έξοδα.